

De Opwekking

Het was de dag dat het moest gebeuren. Alles was als normaal, als bij iedere 7.40 vlucht naar Londen, en toch voelde het anders. De galm van mijn voetstappen op de metalen bodem van de slurf was schel, en trilde door tot in mijn buik. Het ging gebeuren.

Gebukt liep ik het gangpad door, mijn hoofd suisde, in een ultrahoge frequentie die me waarschuwde mijn focus te houden. Van het begin tot het einde, want Boreas was mijn deal, mijn golf.

Investeren was als surfen. Er was geduld nodig om op de juiste golf te komen. Geduld en scherpte. Iedereen loerde op dezelfde kans, maar je moest hem zien aankomen. Op het juiste moment in beweging komen. Net voordat de anderen het zagen. En dan peddelen, kijken, peddelen, handen op de plank, in hurkstand springen, en staan. Als je in onderhandeling was, dan had je de golf te pakken, en dan moest je blijven staan. Hoe dan ook. Scherp met de golf mee, om snelheid te houden, maar ook balanceren, voor het evenwicht. Ik stond, en niemand zou me van mijn golf afkrijgen. Ook Klaas niet.

Met mijn iPhone in de hand liet ik me in de krappe vliegtuigstoel zakken, en weer checkte ik mijn mail. Nog steeds niets. Het suizen in mijn hoofd nam toe tot een schril gesnerp. Ik drukte een vinger in mijn oor om het te dempen. Ongelofelijk. Alsof hij het niet wilde, deze deal. Alles wat hij hoefde te doen was 'ja' zeggen. Meer vroeg ik hem niet. Daarna kon hij weer door met het bijwerken van zijn tuin, of wat voor onbenulligheden hij op zondag ook deed. Maar Klaas zou 'kijken of het zou lukken'. Zijn manier om conflict vermijdend te weigeren. Ik had het dus kunnen weten; hij zou pas antwoorden als hij achter zijn bureau zat, vanochtend om acht uur. Zodat hij zelfs van afstand mijn laatste uurtje voorbereiding kon verstoren.

Klaas wist niets van surfen. Hij begreep niet dat je iedere seconde

alert moest zijn. Dat je constant moest bijsturen. Het was geen schaken, waar je de klok kon indrukken en naar gelieve bedenktijd kon nemen. Je moest altijd door. Een partij als Dong gaf geen extra tijd. Als het de dag was om de deal te closen dan moest het die dag gebeuren. Dan moest je staan en blijven staan. Klaas kon niet eens in de buurt van een golf komen. Dat probeerde hij niet eens. Hij zat thuis en gaf tips over hoe ik de surfplank moest onderhouden. En nu zat hij te puzzelen welk soort wax ik het beste kon gebruiken.

Het suizen ging over in diep gebrom. Ik drukte een vlakke hand op mijn oor, maar het gebrom werd sterker. Het vliegtuig kwam in beweging. We draaiden op de lichtjes van de landingsbaan af. Daarachter lag een donkere vlakte. Vandaag ging het gebeuren, hoe dan ook.

*

De motoren loeiden, de wielen raakten de grond en hobbelend en razend remden we op de korte landingsbaan van City Airport. Tegelijk met mijn buurman haalde ik mijn telefoon uit mijn zak. Onze armen raakten elkaar, maar beiden deden we alsof dat niet gebeurde; excuses leidden tot een praatje en praatjes leidden af. Het was 8.51 Nederlandse tijd en mijn inbox stroomde vol. Daar was de mail van Klaas, verstuurd om 8.03, vlak nadat hij zijn windjack aan het hangertje hing, zijn plastic Samsonite koffertje openklikte en zijn appel eruit haalde, die hij in partjes sneed terwijl zijn computer opstartte.

Ik heb je voorstel gelezen en heb er nog eens goed over nagedacht, en ik denk dat het verstandig is dit eerst nog eens met Leon te bespreken. Bel me even als je geland bent, dan kunnen we het nog even goed doornemen.

Het stilstand signaal zoemde en ik stond direct op. Zo snel mogelijk voorbij de douane. Het gangpad door, het trappetje af. Lafheid, dat was het. Omdat hij Leon wilde laten zien hoe zorgvuldig

hij alles afwoog, liep ik het risico mijn deal te verliezen. Onderaan, op het asfalt, verdraagde de man voor me, dus daar kon ik voorbij, naar de schuifdeur, in versneld tempo, kerosinelucht opsnuivend, de gang door, vijf, tien, twintig man voorbij, de rij bij de paspoortcontrole kwam in zicht, nog tien man voorbij, de afschermingslinten met een opening tussen twee paaltjes, en dan ertussen schieten, alsof ik die hele rij niet gezien had.

Paspoort terug in mijn binnenzak. Langs de bagagebanden. Nothing to declare. Bellen.

‘Hoi Bastiaan. Goeie vlucht gehad?’

Het was absurd dat ik dit gesprek nog moest hebben. Mijn aandacht zou voor honderd procent bij Asmund moeten zijn.

‘Ik ben er in ieder geval. Maar nog met Leon overleggen kan dus niet. Over een uur zit ik daar aan tafel.’

Zeven minuten voor de DLR vertrok, stond er op het lichtbord in de aankomsthal. Dat was te halen. Dan een half uur tot aan Bank en nog een klein kwartiertje lopen. Het paste allemaal, maar er was geen tijd voor die onzin van Klaas.

‘Bedaar een beetje, Bastiaan. Het is niet zo maar iets, een investering van 200 miljoen. Dat gaat niet even tussendoor.’

Oyster-kaart langs de lezer, die rolkoffertoeristen voorbij. Het perron over en de metro in. Het ging allemaal goed. Gewoon rustig blijven.

‘Je had mijn notitie vrijdag al. Alles staat erin. Het valt keurig binnen het mandaat van de Investment Committee. Ik begrijp niet waarom het zo moeilijk is daar akkoord op te geven.’

Misschien wilde hij gewoon even zijn punt maken. Dat je alles gedegen moest overwegen, onder de veronderstelling dat je traag moest zijn om te kunnen denken.

‘Het gaat om die certificering. Het lijkt me niet verstandig dat te laten vallen.’

Bij het sluiten van de deuren klonk een waarschuwingston. Ik deed even mijn ogen dicht en drukte tegen mijn oor. De deuren

klapten dicht. We kwamen in beweging. Rustig blijven, dat was de enige manier.

‘Ah, is dat het? Misschien heb ik het niet helemaal goed uitgelegd. Die certificering hebben we helemaal niet nodig. Ik heb dat in de vorige ronde geëist, zodat ik het nu tegen iets anders kan uitruilen. Het is mijn wisselgeld.’

Dit moest even. Straks kon het echte werk beginnen.

‘Het lijkt me nogal een risico als we geen certificering hebben.’

Dat had ik hem vrijdag toch al uitgelegd? Misschien was het iets te gehaast, omdat ik wist dat hij weg wilde. Hij had zijn windjack al aan, en thuis had zijn vrouw de aardappels al in de pan liggen.

‘Die certificering is een formaliteit. Voor Boreas gebruiken ze een nieuw onderdeel voor de verankering van de windmolens, en dat valt buiten de huidige certificering. Een buitenkansje voor ons. Ik heb het probleem zo groot mogelijk gemaakt, maar er is helemaal geen probleem. Dong heeft al aangeboden een volledige garantie te geven op alles wat met die verankering te maken heeft. Wat feitelijk sterker is dan certificering. Maar dat heb ik natuurlijk niet tegen hen gezegd.’

Net als met surfen moest je soms even tegen de golf ingaan, recht op de schuimkop af. Op het laatste moment maakte je de wending, en werd je met extra kracht vooruit gestuwd. Ik moest het hem rustig uitleggen, het was niet anders. Dit soort dingen had hij zelf nooit gedaan.

‘Toch lijkt het me verstandig dat we die certificering hebben.’

Het was niet eens zo erg dat hij er niets van begreep, het ergste was dat hij niet luisterde naar mensen die het wel begrepen. Als je die wending iets te laat maakte, dan werd de punt van je board gegrepen door de golf. Dan tolde je rond in het water, niet meer wetend wat boven of onder was, happend naar lucht en hopen dat je board het overleefde.

‘Dat is onmogelijk. Het kost minimaal acht maanden. Dat is juist het mooie.’

Een prachtige strategie was het. Door te doen of ik dat niet wist had ik het tot vorige week vol kunnen houden. Maar doen alsof je het niet wist was iets anders dan onwetendheid.

‘In dat geval moet ik toch eerst met Leon overleggen. We investeren nooit in een windpark zonder certificering. Hier, dat staat zelfs in je eigen notitie.’

Het was nog treuriger dan ik dacht. Hij had niet eens de moeite genomen goed te lezen.

‘Daar staat dat ik dat tegen Asmund gezegd heb. Zodat hij weet dat hij er meer voor moet teruggeven als ik het laat vallen. Maar dat moet wel vandaag gebeuren. Ik kan dit punt niet open laten. Vandaag moeten we eruit komen.’

De DLR ratelde richting Canary Wharf, waar de toren van Goldman Sachs oprees. Dertig verdiepingen vol mensen die het wel begrepen. Ik moest weg bij De Groene Bank.

‘Woensdag spreek ik Leon en dan kan ik hem jouw notitie voorleggen. Dan moet je nog maar eens goed uitleggen waarom we zonder certificering kunnen.’

Het leek zo mooi, een bank die kapitaal inzette om iets zinvol te realiseren. Maar uiteindelijk moest je wel deals sluiten. Anders bleef het bij mooie woorden.

‘Kun je dan regelen dat we hem vandaag telefonisch spreken? Dan parkeer ik het punt tot einde van de middag.’

‘Ik zal kijken of dat lukt.’

We naderden Bank, de DLR dook onder de grond en de verbinding viel weg. Het maakte ook niet meer uit. Ik moest de onderhandelingen in met mijn handen op de rug gebonden. En toch zou ik blijven staan.

*

Aan het gezicht van Asmund was niets af te lezen. Hij lachte niet, fronste niet, bewoog niet – keek me alleen aan. Naast hem zat